

тия българинъ и разговорътъ му, безискуственъ, посипанъ съ духовити пословици, докарваше неискано благодарение на оня, който го слушаше— И жена му бѣше разбрала добръ призиването си— тая бивша клисурска чорбаджийка, — сега кръчмарка въ ючбунарскитѣ блата. Тя не по-малко отъ Нягула се видеше твърда и философка въ прѣвратноститѣ на сѣдбата. Азъ чувахъ ясното ѝ, почти младежко, чуруликане къмъ мющериитѣ, размѣсено съ веселъ смѣхъ. Тие хора извиквахъ съчувствие. Куражътъ облагородява страданието, той му привлича не само съболезнование, но и уважение.

Честнитѣ клисурци, като се освободихъ, дойдохъ пакъ при мене. Азъ се готвихъ да станъ.

— Не, чакайте, и ние да ви почерпимъ . . . Ние, като тркийци . . . Много ми стана драго . . . Донесъ, Йовке, пакъ отъ старото, и за тебе си земи една чаша!

Ние се чукахме приятелски и пихме.

— Сега, слава Богу, добръ сте? попитахъ азъ.

— Нека да кажемъ „добръ“, господине. Ама голички сме, още. Нали знаишъ? „Камъкъ дѣто се тръкаля мѣхъ не фаща“.

— Отъ кога сте отворили кръчмата?

— Има една година, и кѣщицата тука е моя. Азъ най-напрѣдъ бѣхъ въ София, бѣхъ си купилъ слѣдъ три години трудене, една турска стара кѣщурка при Шарений мостъ, но прѣкарахъ линията прѣзъ нея, та я зехъ за улица, и тогава още едно прѣселение тука.

Нягулъ и Нягулица се изсмѣхъ.

— Това вече е послѣдното, слава Богу, забѣлѣжихъ азъ, като си зимахъ шапката.